

33.

Nařízení, vydané od ministerium práv dne 29. prosince 1858,

pro veškerou říši, vyjímajíc Hranici vojenskou,

o tom, jak se soudové zachovati mají, když zde zemře některý občan království Hanoverského.

(V Zák. říš. č. I, vyd. a rozesl. dne 1. ledna 1859, č. 3.)

Když v království Hanoverském zemře poddaný rakouský, jest hanoverský soud příslušný dle zákonů toho království povinen, učiniti opatření, jichž potřebí, aby pozůstalost byla v bezpečnost uvedena.

Zdržovali se zemřelý občan rakouský v Hanoversku jen na čas, má příslušný soud hanoverský vůbec přestati na těchto opatřeních, pro bezpečnost pozůstalosti učiněných.

Bydleli však zemřelý občan rakouský v Hanoversku řádně aneb zdržovali se tam obyčejně, jest řečený soud příslušný dle §. 9. řádu soudu občanského povinen, rozhodovati o těchto žalobách, jak mile se naň vznesou:

1. Když se někdo žalobou k dědictví nebo k odkazu nějakému táhne;
2. když dědicové jakožto dědicové proti sobě žalují;
3. když žalují věřitelové dědictví, a
4. když kdo žaluje, aby poslední nařízení bylo vykonáno; kromě toho jest soud dotčený povinen, zavést k žádosti těch, jimž na tom záleží, dle §. 501. řádu soudu občanského také řízení ediktální v těchto případnostech:

- a) když tu není dědice, k tomu konci aby se vyhledal ten, kdo má právo k dědictví;
- b) když se ví, kdo má právo k dědictví, a když někteří z těch, kdo to právo mají, domnívají se, že mají bližší, aneb alespoň stejné právo dědicové, v kteréž případnosti se řízení ediktální zavede, aby dědicové tito došli jistoty a bezpečnosti;
- c) když někdo ujme dědictví s výhradou právního dobrodiní inventáře a šetřiv předpisů zákonních, v kterémžto případě se ediktem volají všichni ti, kdož za to mají, že mohou na pozůstalosti něčeho pohledávati.

Soudům se tedy dle §. 23. patentu, daného dne 9. srpna 1854, zákonníka říšského č. 208, nařizuje, když zde zemře nějaký poddaný království Hanoverského, aby v příčině majetnosti movité po něm pozůstalé podlé pravidel vzájemnosti předešli.